

— Dann packen Sie ein . . .

Helén megadta már magát. Nem is gondol bocsánatkérésre, tudja, hogy hiába. Itt minden szabad volt, itt semmiért sem szóltak, de ha ezek egyszer büntetni akarnak, akkor büntetnek is. Megindul az ajtó felé. De mintha a kilincs a kezéhez nőtt volna, kétségbeesetten nézi Klárikát.

Az is megért mindent. Beszélni még nem tud, két könyörgő karja hívja vissza, ahogy feléje tárva röpülne hozzá.

— Add ide a kicsit és nézz utána, mit csomagol össze, — veszi át Klárikát a nagyapa és Magda megadással indul Helén után.

De nem megy be hozzá. Nem tudna ott állni, lesni ellenőrző szemmel. Ahogy az öregekkel együttmaradni sem tudna most. Legszívesebben maga is csomagolna. Mintha rajta esett volna sérelem és mintha a szülei okozták volna. Tudja, hogy igazságtalan, mégis úgy érzi, az anyja üldözte ki Helént. Szinte hallja, hogyan telefonál egy «kiforrott, megállapodott»-ért. Előre is gyűlöli az eljövendő kisasszonyt és a tehetetlenség könnye buggyan ki a szemén.

Helén már nem énekel. Könnye sűrűn hull a kofferjébe.

A verandán Klárika bömböl Helén után, a nagyapa nem tud mit kezdeni vele.

Csak a nagymama elégedett:

— Nem mégy még a hivatalba drágám? — és tapsikolva édesgetné magához a kicsit, de az le nem veszi szemét az ajtóról, amely Helén mögött örökre bezárult.

SZIKRÁK HULLÁSA.

Rohant a vonat át a dombon . . .

*A vén mozdony sipolt hörögve
S záporként hullottak a szikrák
Sínre, kőre, bokorra, rögre.*

*Ott ragadtak, ahova estek,
Szárnyatlanok, szállni nem tudtak,
Kicsi lelkük fakóra sápadt
S a száraz rögön kialudtak.*

*De tm a véletlen kezében
A nagy csoda életre támadt:
Egy erősebb szikra megperzszelt
Néhány lehajló kis fűszálat.*

Hogyan történt? Örökre rejtély.

*Átadta, ami benne láng volt.
Pillanat csak s a dombnak hátán
Fű és kóró ropogva lángolt.*

*Én néztem a vonat ablakból
Gyors táncát a sok piros nyelvnek
S egy kis bokor tűzruhás ága
Elibém meredt kérdőjelnek:*

*Lobban-e majd láng én utánam?
Vagy a föld, hová hulltam, szikla
S elalszom ott erőllen meddön,
Mint testvérem, a sok kis szikra.*

Vathy Elek.